

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ПОСЛЕДНАТА ОПЕРАЦИЯ

chitanka.info

Събудих се целият лепкав от пот. Гърлото ме болеше — явно пак бях крещял насън. В мозъка ми още отекуваше ехото от току-що отминалия кошмар. Лошото бе, че не си го спомнях отчетливо; само някаква смътна фигура, подобна на призрак, се мотаеше из мозъка ми. И, да ви кажа честно, хич не горях от желание да повдигна воала и да разбере кой (коя, по-точно...) се крие под него. Знаех си, без да се налага да гледам.

Майната му. Вече трябваше отдавна да съм на работа. Какво проклятие: 26-годишен хирург, признат от „Science & Medicine“ за най-добрия в Западното крайбрежие, с втора специалност психоанализа, изкарал за собствено удоволствие от депресия един куп пациенти... а самият той не може да влезе в релси. Не може да си помогне.

А знаете ли кое беше най-страшното? Това, че дори когато се обръщах към колеги-лекари за помощ, нарочно им пречех. Криех от тях факти. Заблуждавах ги. Абе направо ги лъжех. Толкова много бях свикнал да крия любовта си, че дори не я споделях пред хора, които можеха и искаха да ми помогнат. Затова и досега не бяха успели да ме излекуват от кошмарите.

Ето и сега — пак същото. Явно блокадата в сърцето ми е толкова силна, че докато натискам клавишите на компютъра и пиша това, сякаш нещо стиска ръката ми и ѝ пречи да пише.

Писна ми. Облякох се, качих се на любимия си мотоциклет — Harley-Davidson Heritage — и тръгнах за работа. Днес за мен по принцип е почивен ден, но какво от това — може и да притрябвам на някого. Спешен случай или нещо такова. Някъде по средата на пътя клетъчният ми телефон извъня. Странно, но успях да го чуя въпреки бумтенето на мощния мотор. Погледнах номера, от който ме търсеха. Беше Тони — едно приятелче, хакер от класа, от когото бе пропищяла половин Америка. Зарадвах се, че ще се чуем, понеже не се бяхме виждали от години, но същевременно се и зачудих по какъв повод се е сетил за мен. Вдигнах слушалката и казах „Ало“.

Когато затворих, трябваше да отбия встрани пред една закусвалня и да спра мотора. Ръцете ми трепереха толкова неударимо, че ако бях страничен наблюдател, без съмнение щях да поставя диагноза за не повече от пет секунди — „Паркинсон“, последен стадий.

Миналата нощ Тони успял да проникне в клетъчната мрежа — просто за собствено удовлетворение. Съвсем случайно (ха-ха, а казват, че нямало съдба!...) засякъл телефонен разговор. Между жената, която обичах, и бившия ѝ приятел, с когото бяха разделени (или поне така си мислех). В два часа през нощта. Продължил час и половина.

Включих рязко двигателя и дадох газта до дупка. С периферното си зрение забелязах няколко ченгета, които проявиха усилен интерес към регистрационния ми номер, но въобще не ми пукаше. Ако оцелеех, ще си платя. Винаги, цял живот съм плащал с кървави лихви и с нервите си за грешки, извършени от други в миналото или сега, така че една моя грешка сега нямаше да промени кой знае колко обстоятелствата. Щеше да ми се стори напълно нищожна.

След минута вече бях в болницата. Както и очаквах, нямаше никой. Сестрата, с която работехме в екип, ме изгледа странно. Явно изглеждах доста зле. Изкомандвах:

— Сестра, в операционната! Спешен случай!

— Кой...

— Тръгвай!

Влязохме в снежнобялата зала, където бях спасил не един и двама. Взех едно увеличаващо огледало и го нагласих до масата за операции, след което легнах.

— Асистирай!

— Докторе, какво...

— Скалпел!

Бавно приближих хладното острие към гърдите си и направих първия разрез. Въобще не болеше — сигурно заради конската доза адреналин, която се бе изсипала във вените ми след обаждането на Тони.

— Сестра, размърдай се и попивай кръвта, недей да спиш!

Сравнително лесно успях да извадя сърцето си. Досега бях оперирал доста хора със сърдечни пороци, така че веднага познах, че моето не е наред. Едва ли знаете, че нормалните сърца са с размерите на човешки юмрук; моето приличаше на хандбална топка и пулсираше някак странно — като развален зъб. Изправих се и го сложих на масата.

Въобще не ми беше лесно да отстраня тумора. С първото проникване на скалпела успях да прережа вените, които го държаха, и

да го отдели. Беше огромен, черен и някак мазен на допир. Сестрата ме гледаше изумено. Явно никога не се бе сблъсквала с подобен случай.

— Екартъор! Веднага!

Бързо успях да пришия сърцето си обратно, след това закърпих и гърдите си. Чувствах се странно лек без онази гнойна язва отляво.

— Докторе, какво беше това?

— Рядък случай. Рак на сърцето. В миналото са му казвали „любов“, но отдавна не е регистриран подобен случай.

Хвърлих тумора в кошчето (хе-хе, там, където вече го бяха поставили, обади се гадният ми вътрешен глас), измих внимателно ръцете си и излязох от операционната.

* * *

Когато докторът излезе, бях като замръзнала на местото си. Току-що бях видяла нещо, което направо не беше за вярване. Ако разкажех на някого за това, щяха да ме помислят за луда. С крайчеца на очите си видях доктора — бе отишъл до кабинета си и блъскаше с всичка сила клавишите на компютъра си... Още тогава си помислих, че прилича на човек, застанал в кабинката на изповедник. След десетина минути натисна бутона Print, разпечата няколко листа, остави ги прилежно подредени на бюрото си и излезе. Погледнах през прозореца и видях как се качва на тежкия си Harley (не разбирам от мотори, но този бе поне 1000-кубиков), след което с пълна газ го подкара... право към каменната стена, опасваща болницата. Изпищях. Продължих да пищя и след страшния удар, с който машина и човек се размазаха по камъните. Пищях, пищях, пищях, докато не дойдоха санитарите, за да ми бият успокоително.

Липсва ми. Той беше последният човек, който можеше да обича. С очите си бях видяла „тумора“, както той го нарече. Нищо, че сега хората смятат това за болест. Липсва ми, наистина...

©, 2001, Сибин Майналовски

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.